

Коли народився Льолик, син Гаврила Родзянка Платон став його хрещеним батьком.

Дівчата і заміжні жінки Полтавської губернії у святковому вбранні

Після смерті старого Родзянка, а потім і його дружини Марфи Михайлівни їхні маєтки розділили між собою вже дорослі сини і дочки. Порфірові Родзянку дісталось село Горби Кременчуцького повіту (нині Глобинського району Полтавської області). Туди він і забрав із собою Івана Глібова та його сім'ю. Батько малого Льолика займався кінними табунами молодого поміщика, а сім'я його – дружина, син і доньки – поселилися в будинку власника маєтку.

Льолик – квітчастий король

– Ходімо, Льолику, будемо читати.

Це мама запрошувала його на урок. А він так не хотів одірватись від свого заняття. Льолик виривав бур'яни поміж квітів, розпушував землю сапкою. Нездарма ж і батьки, і домашня прислуга називали його «квітчастим королем».

– Здоров був, Льолику, квітчастий корольку! – гукали з вулиці й сільські хлопчакі.

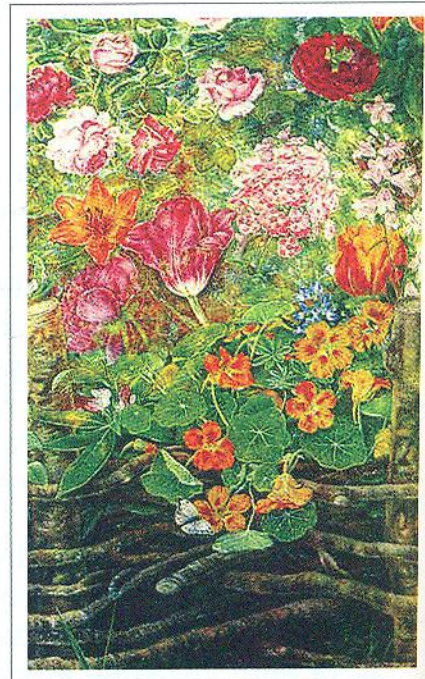
– То ходімо, Льолику, – наполягала мама.

Хлопчик з жалем поглянув на квіти – не хотів іти від них. Але й читати він любив. Та ще й з мамою! Вона його спочатку навчала літерам, а тепер він уже вмів і сам читати.

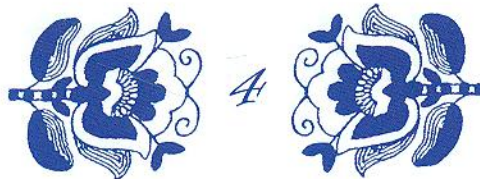
– Ходім!..

А вже після обіду, коли мав час, писати Льолика вчив Порфір Гаврилович.

– Я не пошкодую грошей на твою освіту, Льолику, – казав він. – Ти лиш добре вчись, а я поможу тобі вийти в люди.

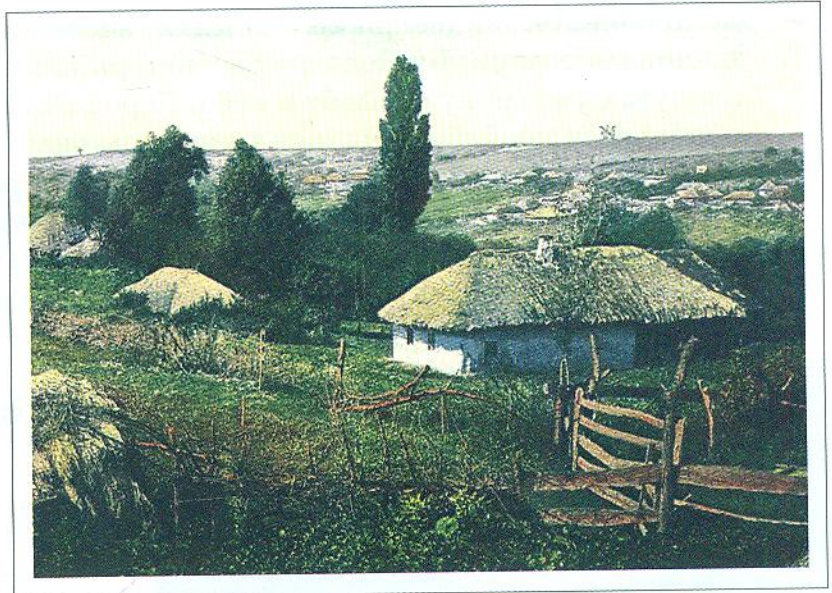
*Катерина Білокур.
Квіти за тином (фрагмент)*

Згодом до навчання хлопчика прилучився настоятель горбівського храму отець Яків Заблоцький. Він знайомив Льолика зі Святим Письмом, латинською і грецькою мовами.

А квіти у дворі щораз вітали, радо всміхалися до нього своїм цвітом, листям – ще б пак, це ж їхній, квітчастий, король!

Листівка. Краєвид України

Кенир

У новій, недавно збудованій хаті Глібових залунав, затьохкав пташиний спів. Це Іван Назарович купив у місті й привіз додому самця канарки – кенира, як називали його в Україні. Він так гарно виспівував, що слухати його збиралися не тільки домашні Глібових, але й сусіди.

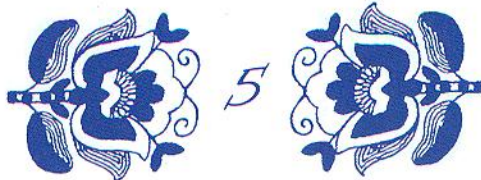
– Ходімо до кенира, – запрошували один одного.

До кенира – значить до садиби Івана Глібова. Так почали називати й самого господаря – Кенир. А згодом прізвисько пристало й до його малого сина – Льолика.

Таланило ж Льолику на прізвиська – то квітчастий королік, то Кенир... Втім, прізвиська ці не ображали його, навіть приємно було чути їх.

Микола Пимоненко. Великодня утренья

Любив Льолик щедрівки і колядки, веснянки та й всілякі пісні, яких час-то співали селяни. На Водохреща з нетерпінням чекав, коли ж мисливці розпочнуть символічну стрільбу в небо. Перед Великоднем, затамувавши подих, видивлявся, як бабуся Одарка розмальовувала писанки.

Із захопленням слухав і розповіді матері про письменника Миколу Гоголя, якого вона бачила в поміщика Трощинського. А Порфир Гаврилович згадував, як до них у Родзянки приїжджав російський поет Олександр Пушкін, читав свою поему «Євгеній Онегін». Та й брат Порфира – Аркадій писав вірші й навіть друкував їх у журналах Петербурга – тодішньої столиці царської Росії.

Довкола Льолика цвіли квіти, співали птахи і люди, слова спліталися у вінки поезії...

Гімназія

Наприкінці літа 1840 року батько відвіз 13-річного Леоніда до Полтави – вчитися в гімназії. Платити за навчання пообіцяв Порфир Гаврилович.

Квартиру для хлопця Іван Назарович найняв у В. С. Прокоф'єва. Це була привітна, щира, добра людина. Він турбувався про навчання Леоніда і сам дав йому чимало знань.

Полтавська чоловіча гімназія

Льолик у Полтаві сумував, тужив за рідними. У другому класі гімназії свої почуття він вилив у вірші «Сон». Написав його російською мовою, бо й усе навчання велося нею. Учитель російської мови Мирець-Імшанецький похвалив хлопчика за вірш. Сказав змінити назву на «Малинівка» і переписати начисто. Й подав поетичний твір гімназиста у полтавську газету «Полтавські губернські відомості» для публікації.

Підбадьорений першим успіхом, Леонід узявся за написання віршів. До шостого класу мав їх уже близько сотні. Господар квар-

*Тарас Шевченко.
Будинок І. Котляревського у Полтаві*

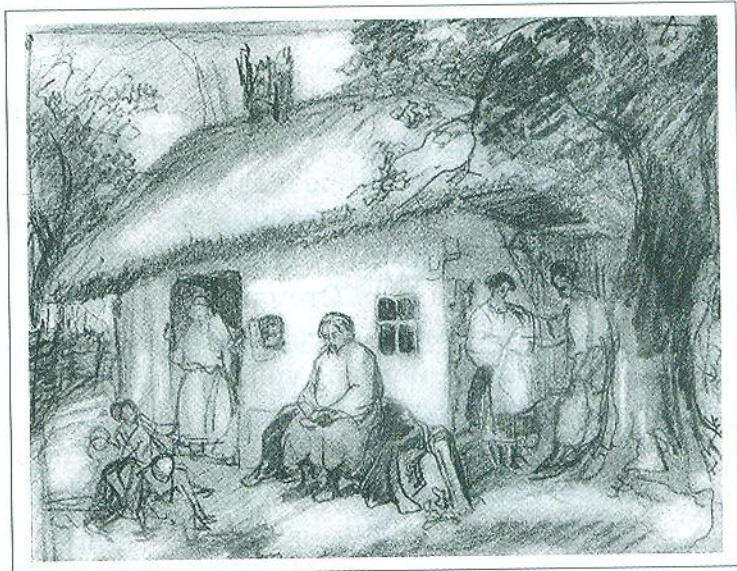
тири Прокоф'єв підказав йому вибрати кращі з них і видати окремою книжкою. Вона вийшла 1847 року під назвою «Стихотворения Леонида Глебова. 1845 и 1846».

У гімназії друзі привітали юного поета з виданням, але інспектор І. І. Боровиковський насварив учня і навіть пригрозив замкнути до карцеру. Це за те, що Леонід посмів видати книжку без дозволу шкільного начальства.

«Кобзар»

Як і кожного літа, барвисто цвіли квіти, доглянуті Льоликом – квітчастим короликом. Здалеку, з берега річки Кагамлик, долинали іржання коней та лошат. У пахучих квітах молодої липи дзументіли бджоли.

Та нічого цього не чув, не помічав Леонід. Він сидів на лавці у холодку під столітнім дубом у горбівському саду і не міг одірвати очей від сторінок книги, не міг вийти з чару її слова. Українського слова!

Тарас Шевченко. Селянська родина

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами.
Нащо стали на папері
Сумними рядами?

Ці думи, ці рядки, що поставали в книжці, глибоко хвилювали хлопчика. Це ж про їхній край, про Дніпро, що недалеко від їхніх Горбів, отам, біля Кременчука. Це ж про наших, тутешніх, українських людей тут пишеться. Про минувшину нашу.

Було колись – в Україні
Ревіли гармати;
Було колись – запорожці
Вміли панувати...

Ніколи ще досі не траплялися Леонідові книжки українською мовою. Тією мовою, якою всі вони розмовляють – і батьки, і дідичі, і селяни. Та не прочитаєш її у книжці або газеті, не почувеш її на уроці чи в учительському кабінеті гімназії. Бо заступає її мова московська – чужа, трудна й часто незрозуміла.

